

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122206469
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8122206469.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša v právnej veci žalobcu: A. B. C., C. C. D. X, XXX XX E. – F. G. H., I.: XX XXX XXX, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 11.200,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/106/2022-145 zo dňa 06.06.2024 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/106/2022-180 zo dňa 30.01.2025, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 11.200,- eura s príslušenstvom.
2. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol tak, že cit.:
„I. Súd žalobu zamieta.
II. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.“
3. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“), § 39 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).
4. V odôvodnení konštatoval, že žalobca si uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto považoval za nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že jeho právny predchodca bonitu žalovanej náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Podľa predloženého vyjadrenia mala žalovaná deklarovať príjem vo výške 867,- eur, ktorý mal byť overený dopytom do úverového registra. Pokiaľ ide o výdavky tak žalobca uviedol, že náklady na domácnosť predstavovali sumu 199,48 eura, čo predstavuje sumu životného minima, tak súd prvej inštancie zastával názor, že nepostačuje ak žalobca (právny predchodca) pri výdavkoch vychádzal iba zo sumy životného minima.

Rovnako neboli zohľadnené náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, len zobral do úvahy sumu splátky 406,33 eur. Takýto prístup zo strany dodávateľa považoval súd prvej inštancie za ľahkovážny, pričom splátka vo výške 406,33 eur predstavuje splátku na úrovni hypotekárneho nie spotrebiteľského úveru. Rovnako nevyplýva zo spisu, že by žalobca zisťoval výdavky či iné záväzky žalovanej pri komplexnom posúdení schopnosti splácať predmetný úver, teda konal v rozpore s prístupom starostlivého hospodára. Na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalobca súdu nepreukázal, aby právny predchodca dôsledne skúmal finančnú situáciu a hlavne výdavky žalovanej. Za týchto okolností právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z .z., ale naopak, tieto svoje povinnosti porušil, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona prvá veta, t. j., že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uzavrel, že neboli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Podľa zmluvy bola konečná splatnosť úveru dňa 20.10.2022. K vyhláseniu predčasnej splatnosti nedošlo a teda G., J. nemohla postúpiť žalobcovi dňa 10.08.2021 tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda spoločnosť G., J. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu konala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj s § 17 ods. 1 ZoSÚ, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ (pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom - ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 ZoSÚ). Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie žalobu zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa pomeru úspechu strán sporu v konaní s tým, že žalobca nebol v konaní úspešný, a preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, preto jej ich súd prvej inštancie ani nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie vecí. Trvala na tom, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver bola zachovaná. Pri posúdení bonity žalovanej boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, informácie poskytnuté žalovanou, vrátane údajov zo spoločného bankového úverového registra a Sociálnej poisťovne. Výsledkom daného posúdenia bol jednoznačný záver o schopnosti žalovanej splácať daný úver. Právny predchodca žalobkyne nahliadol do databázy, z ktorej vyplývalo, že žalovaná nemala v tej dobe nemala žiaden existujúci záväzok (mala len podané žiadosti o úver v iných bankách, ktoré sa zaviazala nečerpať). Poukázal na závery vyplývajúce z informácií od Sociálnej poisťovne. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa (t. j. 200,- eur), keďže žalovaná deklarovala, že je slobodná. Výpočet limitu realizoval tak, že sčítal výšku existujúcich splátok úveru (0,- eur) s výškou splátky poskytnutého úveru (t. j. 406,33 eur) a s výškou nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť (t. j. 199,48,- eur), pričom výsledná suma (t. j. 605,81 eur) musí byť nižšia ako výška príjmu (v tomto prípade 867,- eur), čo bolo splnené. Poukázala na vyjadrenie žalovanej, že do omeškania so splácaním splátok úveru sa dostala z dôvodu omeškania vyplácania mzdy jej zamestnávateľom, za čo žalobca nemôže zodpovedať. Postupca mohol pri poskytovaní úveru vychádzať iba z aktuálnej situácie žalovanej, ktorá v čase poskytnutia úveru bola priaznivá s jednoznačným záverom o platobnej schopnosti žalovanej. Žalobkyňa trvá na tom, že postupoval s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 7 ZoSÚ a zobral do úvahy všetky informácie, ktoré mu toto ustanovenie ukladá vziať do úvahy. Mala za to, že veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť v súlade s jeho odvolacím návrhom a priznať jej trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila. Iné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany neboli v odvolacom konaní sporovými stranami uplatnené.

8. Žalobkyňa na výzvu odvolacieho súdu v zmysle ust. § 382 CSP z 30. 05. 2025 k možnému použitiu ust. § 37 OZ v súvislosti s právnymi úkonmi veriteľa realizovanými vo veci v intenciách ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ v podaní z 13. 06. 2025 poukázala na článok VIII. ods. 2 písm. b) VOP, v ktorom si postupca so žalovanou dohodol možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, ďalej na výzvu na úhradu z 04. 10. 2019, ktorou žalovanú vyzval na úhradu omeškaných splátok vo výške 1.169,20 EUR a upozornil ju na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. K predmetnej listine žalobca predložil vrátenú zásielku, ktorá preukazuje doručenie zásielky. Rovnako poukázal na oznámenie

postupcu z 22.12.2019, ktorým postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. K otázke obsahových náležitostí úkonov realizovaných v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, v spojení s ust. § 565 OZ mala za to, že výzva pred so splatením úveru a ani vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nemusia obligatórne obsahovať údaj o splátke, pre neuhradenie, ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Účelom označených zákonných ustanovení je snaha zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu dodatočnú ochranu a možnosť vyhnúť sa vyhláseniu mimoriadnej splatnosti uhradením omeškaných splátok. V tejto súvislosti citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. 01. 2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26.06.2024. Poukázal na zásadný rozpor ohľadom náležitostí / obsahu zosplatňujúcej výzvy, kedy dochádza z dôvodu (diametrálne) odlišného posudzovania predmetnej právnej otázky dovolacím súdom k právnej neistote na strane subjektov sukromnoprávných vzťahov v širšom rozsahu. Mala za to, že ak by zákonodarca mal ambíciu uvedenú požiadavku na veriteľa pretažiť do znenia posudzovaného zákonného ustanovenia, nič mu nebránilo tak urobiť v čase prijatia znenia § 53 ods. 8, resp. ods. 9 OZ alebo kedykoľvek následne, k ničomu takému však nedošlo – predmetné ustanovenie zákona sa novelizovalo iným spôsobom. Trvala na tom, že zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. výzve podľa § 53 ods. 9 OZ veriteľovi neukladá. Zdôraznila, že v predmetnej veci posudzované výzvy pred vyhlásením splatnosti, či zosplatňujúca, z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bola dlžníčka toho času v omeškaní. Špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka – spotrebiteľa, absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia. Pripomenula, že predmetnú otázku posudzovali približne od roku 2008 do roku 2024, pričom z rozhodovacej praxe súdov pre banky požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej, resp. pred zosplatením nevyplynula, pričom až v roku 2024 došlo k zásadnej zmene pri posudzovaní obsahu predmetného ustanovenia. Predmetnú problematiku posudzoval aj dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania, výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. R 29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 268/2020 z 29.11.2022, kedy nevyhnutne musel dovolací súd posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev, pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej – ktorej výzve. Pre názornosť uviedol aj modelový príklad v právnom vzťahu veriteľ – dlžník (spotrebiteľ). Mala za to, že výklad dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatením podľa § 53 ods. 9 OZ a rovnako aj v samotnom zosplatení nemôže v žiadnom ohľade obstať, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia neprinesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu. Poukázal na skutočnosť, že predmetné znenie OZ bolo s účinnosťou od 01.11.2024 novelizované, čím zákonodarca s konečnou platnosťou vyriešil predmetnú problematiku. V zmysle vyššie citovaných novelizovaných ustanovení § 53 ods. 9 a 10 OZ je podľa žalobkyne zrejmé, že ani po ich novelizácii nebude „obligatórnou“ náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatenie bude uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní (obdobne ako je splnené v danom prípade a napokon ako činili veritelia, resp. banky vždy). Veriteľ je podľa žalobkyne aj podľa úpravy účinnej od 01.11.2024 (podľa názoru žalobcu obdobne ako aj pri úprave účinnej pred 01.11.2024) povinný vo výzve upozorniť spotrebiteľa na následok zosplatenia a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní - obligatórnou náležitosťou takejto výzvy, dokonca pod sankciou neurčitosti teda ani po účinnosti novelizácie nebude špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatiť, resp. pre ktorú úver zosplatňuje. Jedná sa pritom o reakciu zákonodarcu na rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ, ktorá taktiež uvedenú povinnosť konkretizovať splátku, pre ktorú k zosplateniu došlo, nevyžaduje. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 a sp. zn. II. ÚS 796/2016-65 z 22.06.2017. Vychádzajúc aj z vyššie citovaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, t. j. ústavnoprávných východísk priority platnosti právneho úkonu a právomoci súdu zákonné predpisy aplikovať, nie však novelizovať, žalobkyňa trvala na tom, že riešenie uvedenej právnej otázky zo strany senátu 5Cdo v predmetnej problematike právne neudržateľné, pričom naopak senát 1Cdo predmetnú právnu otázku vyriešil zákonne a správne. Záverom žalobkyňa poukázala aj na skutočnosť, že aplikáciou a akceptáciou záverov senátu 5Cdo fakticky dôjde k zneplatneniu tisícov (až desaťtisícov) právnych úkonov (zosplatení), keďže aj z rozhodovacej praxe všeobecných súdov na všetkých úrovniach je zrejmé, že veritelia týmto spôsobom neboli povinní postupovať (keďže im to zákon a ani súdna prax neukladala).

9. Žalovaná sa k výzve odvolacieho súdu v zmysle postupu podľa ust. § 382 CSP vyjadrila podaním zo dňa 27.06.2025. Uviedla, že podaná žaloba bola právoplatne odmietnutá Okresným súdom Prešov, čo svedčí o tom, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na jej prijatie na ďalšie konania.

Je presvedčená, že právne úkony vykonané žalobkyňou, resp. jej právnym predchodcom, môžu byť v rozpore s dobrými mravmi alebo sú neprijateľné pre spotrebiteľa, a teda neplatné podľa § 37 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Uviedla, že zmluvné podmienky neboli pre ňu zrozumiteľné, nebola jej poskytnutá dostatočná informácia o jej právach a povinnostiach a má dôvodné podozrenie, že niektoré podmienky boli neprimerane výhodné pre veriteľa na úkor spotrebiteľa. Záverom uviedla, že si nebola vedomá žiadneho splátkového kalendára alebo dohôd, ktorých súčasťou by bolo uznanie dlhu, a ktoré by mohli byť hodnotené v zmysle § 565 OZ. Navrhla, aby súd neprihliadal na ďalšie procesné návrhy žalobkyne a považoval predmetnú vec za ukončenú. Vyhradila si právo predložiť ďalšie vyjadrenia a dôkazy, ak by sa vec otvorila alebo pokračovala.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalobkyne bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa ust. § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než tých, ktoré boli výslovne uvedené. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď v odvolacích dôvodoch neboli uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd v zákonom stanovenej lehote uverejnil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) dňa 01.07.2025 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd poznamenáva, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje

rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov; nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces, táto vada zakladá prípustnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03). Právo na spravodlivý proces je porušené aj v takom prípade ak rozhodnutie súdu nie je riadne odôvodnené (viď rozhodnutia NSSR 5Cdo/57/2019, 2Cdo/100/2018, 4Cdo/3/2019, 4Cdo/125/2019, 4Cdo/120/2019, 1Obdo/7/2018 a ÚSSR III ÚS 559/2018, II ÚS 120/2020, I ÚS 235/2020). Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľa, ktoré by odôvodňovalo záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

15. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Ani táto odvolacia námietka však celkom naplnená nebola. V tejto súvislosti vo vzťahu k námietke (žalovanej) preskúmania bonity spotrebiteľky právnym predchodcom žalobkyne odkazuje odvolací súd na bod 22 svojho odôvodnenia.

16. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak

zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

17. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

18. Žalobkyňa poukazovala na nesprávne skutkové závery a nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie, ktoré vzhladla v tom, že sa súd prvej inštancie dostal k nesprávnym záverom ohľadom skúmania bonity žalovanej zo strany právneho predchodu žalobkyne. Žalobkyňa tiež namietala postup súdu prvej inštancie, nakoľko má za to, že nemožno automaticky „od stola“ hodnotiť porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a de facto právne zastupovať spotrebiteľa (na pojednávaní nezávislého a nestranného súdu). Súd prvej inštancie ani žiadne rozhodujúce otázky spotrebiteľovi o skutkovom stave a/alebo životnej situácii (ekonomické zázemie) ani len nekládol.

19. V ustanovení § 7 ods. 1 ZoSÚ bola upravená povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

20. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

21. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od právneho predchodcu žalobkyne ako veriteľa požadovať preukázanie skúmania bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobkyňu ako postupníkovu, aby preukázala, že si jej právny predchodca svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že v uvedenom prípade bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 ZoSÚ.

22. Žalobkyňa poukazovala na to, že jeho právny predchodca pri overovaní bonity žalovanej vychádzal z údajov z úverového registra, ktoré obsahujú komplexné údaje o úverovej histórii žalovanej, spolu s údajmi o aktívnych záväzkoch (0), aj informáciami zo Sociálnej poisťovne týkajúce sa príjmu žalovanej. Z vyjadrenia žalobkyne vyplýva, že veriteľ vychádzal z príjmu žalovanej vo výške 867,- eur, ktorý bol verifikovaný lustráciou zo Sociálnej poisťovne. Zo žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru síce vyplýva, že v kolónke doloženie príjmu je uvedené „bez potvrdenia o príjme“, ale na č. I. 77 preskúmaného spisu sa nachádza výpis z lustrácie so Sociálnej poisťovne vo vzťahu k žalovanej. Poukajúc na vyššie uvedené tak odvolací súd uzatvára, že pokiaľ žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o povinnosť právneho predchodcu žalobkyne konať s odbornou starostlivosťou a dostatočne overiť bonitu žalovanej pred tým ako jej bol poskytnutý úver, tieto námietky žalobkyne ako odvolateľky sú dôvodné. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobkyne dostatočne skúmal bonitu žalovanej. Zo žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru (č. I. 15) vyplýva, že žalovaná v rozhodnom čase bola slobodná, bývala u rodičov, nemala žiadne nezaopatrené deti ani osoby bez príjmu, ktoré by na ňu boli odkázané, výška jej

príjmu bola preukázaná lustráciou zo Sociálnej poisťovne a jej úverové zaťaženie bolo preverované prostredníctvom úverového registra. Vo svetle uvedených skutočností sa odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že právny predchodca žalobkyne nekonal s odbornou starostlivosťou z dôvodu, že neskúmal dostatočne bonitu žalovanej.

23. V danom prípade je nepochybné, že právny predchodca žalobkyne so žalovanou uzavrel dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o G. spotrebiteľskom úvere reg. č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 20 000,- EUR, ktorý sa žalovaná zaviazala zaplatiť v mesačných splátkach po 406,33 EUR splatných vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.10.2022 a celkovou čiastkou spojenou s úverom 25 862,68 EUR. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobkyne výzvou z 04.10.2019 vyzvala žalovanú na úhradu omeškanej sumy 1 169,20 EUR, a to bezodkladne na účet v nej uvedený; s poučením, že v opačnom prípade, (teda, ak dlžnú sumu bezodkladne neuhradí) bude úver vyhlásený za splatný s tým, že po vyhlásení úveru za splatný už nebude možné splácať úver v splátkach dohodnutých v Zmluve a bude povinná uhradiť celý poskytnutý úver s príslušenstvom vo výške 14 438,97 EUR, t. j. istinu, úrok z úveru, úrok z omeškania a poplatky. Doručovanie uvedenej výzvy žalobkyňa preukazovala kópiou obálky vrátenej banke 30. 10. 2019 z dôvodu neprevzatia v odbernej lehote. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 22. 12. 2019 právny predchodca žalobkyňa oznámil žalovanej vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru dňom 20.12.2019 žalovanú vyzval na zaplatenie sumy 13 785,02 EUR vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov podľa Sadzobníka G. na číslo účtu uvedené v oznámení, a to bezodkladne. Doručovanie tohto oznámenia žalovanej žalobkyňa preukazovala kópiou obálky o doručovaní tejto zásielky na adresu žalovanej, ktorá sa však právnej predchodkyňi žalobkyne vrátila dňa 03.01.2020 s vyznačenou doložkou pošty ako „adresát neznámy“. Na podklade Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXXXXXXXXXX K. XX. XX. XXXX a Doplnujúcej zmluvy k postúpeniu pohľadávky č. XXXXXXXXXXXX K. XX. XX. XXXX a k nej pripojených príloh možno konštatovať, že žalovaná pohľadávka bola predmetom postúpenia z G. L. E., J. na žalobkyňu.

24. Odvolací súd vyzval dňa 16.04.2025 žalobkyňu na preukázanie z akého dôvodu bolo žalovanej zasielané Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru na adresu F. XXXX/XX, XXX XX E. – C. F., odkiaľ sa spomínaná zásielka vrátila s označením „adresát neznámy“, keď v Žiadosti o úver aj v Zmluve o G. spotrebiteľskom úvere mala žalovaná uvedenú adresu G. XXXX/XX, XXX XX D., kde mala evidovaný aj trvalý pobyt v Registri obyvateľov.

25. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 27.05.2025 žalobkyňa uviedla, že Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru bolo zasielané žalovanej na adresu F. XXXX/XX, XXX XX E. – C. mesto z dôvodu, že žalovaná požiadala o zmenu korešpondenčnej adresy, o čom zaslala doklad od jej právneho predchodcu (č. l. 191).

26. Nadväzujúc na vyššie zhrnutý skutkový stav odvolací súd konštatuje, že konaním na súde prvej inštancie ani napadnutým rozsudkom nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súčasne však konštatuje, že zistený skutkový stav, bol súdom prvej inštancie, sčasti nesprávne právne posúdený, resp. toto právne posúdenie nebolo dôsledne vykonané, a preto inak správny právny záver o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobkyne nebol primerane a dostatočne odôvodnený.

27. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o G. spotrebiteľskom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobkyne vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Súd prvej inštancie preto na posúdenie daného právneho vzťahu správne aplikoval ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa, predovšetkým ust. §39, § 52

ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 OZ, § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

28. Žalobkyňou predložený dôkaz o odoslaní výzvy na zaplatenie pohľadávky vo výške 1 169,20 EUR z 04. 10. 2019 obsahujúcej súčasne upozornenie o oprávnení veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaná nenamietala tvrdenie žalobkyne o svojom omeškaní so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a o upozornení na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pričom žalovaná ani netvrdila, že by sa v čase doručovania relevantných právnych listín nezdržiavala na adrese, ktorú uviedla v Žiadosti o zmenu korešpondenčnej adresy z 14.11.2017 (č. l. 191), resp. že by sa nemala možnosť s týmito listinami oboznámiť, odvolací súd ustálil, že predmetné listiny sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej, resp. sa mohli dostať, keby si Výzvu z 04.10.2019 žalovaná prevzala v odbernej lehote, a pokiaľ ide o Oznamenie z 22. 12. 2019, toto bolo zasielané na adresu, ktorú samotná žalovaná právnenému predchodcovi žalobkyne uviedla ako korešpondenčnú adresu.

29. Aj napriek vyššie uvedenému hodnoteniu odvolacieho súdu, pokiaľ ide o otázku doručovania výziev právneho predchodcu žalobkyne v súvislosti s omeškaním žalovanej so splácaním úveru a tiež skutkovému stavu vyplývajúcejmu z doručenia Oznamenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z 22.12.2019, ktorým bola žalovaná požiadaná o zaplatenie sumy 13 785,02 EUR vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov podľa Sadzobníka G., ktorému mala predchádzať Výzva z 04.10.2019 na úhradu pohľadávky vo výške 1 169,20 EUR ohľadne, ktorej žalobkyňa preukázala jej odoslanie žalovanej na korešpondenčnú adresu žalovanej, odvolací súd zastáva názor, že samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nie je možné považovať za platné.

30. Podľa ust. § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 31. októbra 2024, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

31. Podľa ust. § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

32. Z vyššie citovaných ustanovení OZ možno dovodiť, že pre platné zosplatenie úveru musia byť kumulatívne splnené tieto podmienky: (i) ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, (ii) medzi zmluvnými stranami existuje dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípadne celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, (iii) uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, (iv) upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní a (v) identifikácia splátky pre nesplnenie, ktorej sa má celý dlh stať splatným.

33. Podľa ust. § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

34. Právny úkon je nezrozumiteľný a tým aj neplatný v prípade, ak ani na základe jeho výkladu v súlade s ust. § 35 ods. 2 a 3 OZ nie je možné objektívne zistiť, čo ním malo byť zo slovnej alebo inej stránky vyjadrené, takže druhej strane nie je umožnené sa s týmto prejavom vyjadrujúcim vôľu konajúceho riadne oboznámiť a pochopiť ho. Vyjadrenie právneho úkonu je nezrozumiteľné, ak ani z jazykovej stránky nie je možné zistiť jeho obsah, a to ani jeho výkladom. Právnu relevanciu pritom nemá neschopnosť oboznámiť sa s prejavom vôle konkrétnym adresátom (tzv. relatívna nezrozumiteľnosť), ale výlučne len ak prejav vôle nie je vo všeobecnosti zrozumiteľný (podľa Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1-450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 257-270 s.).

35. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7CoCsp/14/2021, podľa ktorého „neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú žalobca jednorazovo predčasne zosplatal celý dlh, vyplývajúci z úveru, spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto jednostranného

právneho úkonu žalobcu pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ Platnosťou právneho úkonu mimoriadneho zosplatnenia spotrebiteľského úveru sa vo vyššie uvedených intenciách zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v podstate opakovane uzavrel, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde v zmysle ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25. 01. 2024 - bod 13. a 14.2 in fine odôvodnenia, tiež sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. 06. 2024 – body 12.2 a 12.3. odôvodnenia, sp. zn. 5Cdo/188/2023 z 31. 07. 2024 – body 21. až 23. odôvodnenia). Identifikácia tejto splátky je potrebná nielen z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomostí dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Absencia špecifikácie konkrétnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru spôsobuje neurčitosť takéhoto úkonu, nakoľko bez tejto špecifikácie nemožno posúdiť, či došlo k splneniu podmienky stanovenej v § 53 ods. 9 OZ, ktorá umožňuje využitie práva podľa ust. § 565 OZ. Pre posúdenie určitosti a následnej možnosti, či k zosplatneniu dlhu došlo v súlade so zákonom je nutné, aby bolo zrejmé, s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní (k tomu porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/31/2023 z 30. 01. 2024, rovnako rozsudok Krajského súdu Prešov 17Co/171/2018 zo dňa 04. 04. 2019). K tejto výkladovej tendencii sa napokon relevantne prihlásil aj Najvyšší súd SR, a to v uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. 02. 2025, zaradenom 04. 06. 2025 do Zbierky stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ).“

36. Argumentáciu žalobkyne opierajúcu sa o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022, uvedenú v podaní z 13. 06. 2025 hodnotí odvolací súd ako nedostatočnú pre zvrátenie vyššie uvedeného právneho posúdenia, ktoré na túto jeho argumentáciu odpovedá v dostatočnom rozsahu. Spotrebiteľ musí mať možnosť identifikácie omeškanej splátky, pre ktorú veriteľ mieni právo na zosplatnenie využiť preto, aby mal reálnu možnosť odvrátiť prípadné zosplatnenie úveru jej zaplatením a tiež preto, aby nemal sťaženú možnosť preverenia skutočnej výšky svojho dlhu. Dovolací súd sa v súvislosti s riešením právnej otázky premičania spotrebiteľských vzťahoch (uznesenie sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29. 11. 2022 - R 29/2023) dotkol tejto problematiky len okrajovo, preto na označené rozhodnutie, aj keď niet pochýb o tom, že predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, nemožno odkazovať.

37. V okolnostiach súdeného prípadu možno konštatovať, že žalobkyňou predložená výzva z 04.10. 2019 síce obsahuje konštatovanie o omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1 169,20 EUR, výzvu na jej bezodkladnú úhradu na v nej uvedený účet, ako aj upozornenie na oprávnenie banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak bezodkladne nebude dlžná suma uhradená, (právny predchodca žalobkyne v spomínanej výzve uvádzal, že je dlžnú sumu potrebné uhradiť bezodkladne, a nie lehotu 15 dní), avšak z jej obsahu nie je jednoznačne zistiteľné, pre ktorú splátku v prípade jej nezaplatenia zamýšľala právny predchodca žalobkyne postupovať podľa ust. § 565 OZ, t. j. vyhlásiť úver za predčasne splatný. Túto skutočnosť nemožno zistiť ani z obsahu Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 22. 12. 2019, ktoré obsahuje oznámenie, že žalovaná bola už niekoľkokrát vyzvaná, aby bez meškania zaplatila splatný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX K. M. XX.XX.XXXX a vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná je aj naďalej v omeškaní s plnením jej záväzkov zo Zmluvy, oznámil jej právny predchodca žalobkyne, že dňom 20.12.2019 vyhlásil celý úver za splatný a súčasne žalovanú vyzval na bezodkladné zaplatenie celého dlhu z uvedeného úveru, ktorý ku dňu 20.12.2019 predstavoval sumu 13 785,02 EUR vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov podľa Sadzovníka G. na číslo účtu špecifikované v oznámení. Predčasné zosplatnenie pohľadávky právnym predchodcom žalobkyne ako dodávateľom úveru, ktoré je potrebné kvalifikovať ako jednostranný adresný hmotnoprávny úkon, v danom prípade neobsahuje špecifikáciu splátky/splátok, pre ktorých nezaplatenie v lehote splatnosti bol úver poskytnutý žalovanej zosplatnený. Inými slovami povedané, uvedený právny úkon neobsahuje jednoznačné, jasné, určité a nezameniteľné skutkové a právne

odôvodnenie vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru tak, aby žalovaná ako spotrebiteľ tomuto úkonu porozumela. Uvedený hmotnoprávny úkon právnej predchodkyne žalobkyne tak svojim obsahom odporuje zákonu, a to ust. § 53 ods. 9 v znení účinnom do 31. 10. 2024 v spojení s ust. § 565 OZ pre absenciu nezameniteľného uvedenia splátky, pre ktorú bolo pristúpené k mimoriadnej splatnosti úveru a okolností za akých k tomu došlo. Takýto nejednoznačný právny úkon nemôže mať žiadne právne následky a možno ho kvalifikovať ako neplatný pre jeho neurčitost' v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je pritom súd povinný prihliadať ex offa (porovnaj tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/38/2021 z 24. 02. 2022).

38. Odvolací súd však rovnako ako súd prvej inštancie považuje pre právne posúdenie daného prípadu za aplikovateľné ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ktoré upravuje podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky na iného veriteľa, a rovnako tak aj ust. § 17 ZoSÚ, podľa ktorých môže byť premetom postúpenia len pohľadávka po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávka, ktorá sa stala celkom splatnou pred konečným termínom splatnosti. Uvedené znamená, že ak nedošlo k platnému zosplateniu celej pohľadávky, táto nemohla byť ako celok na žalobkyňu postúpená. Zo Zmluvy o G. spotrebiteľskom úvere reg. č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru mala nastať dňa 20. 10. 2022, preto až po dátume konečnej splatnosti úveru mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu. Z obsahu napadnutého rozsudku a súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania je zrejmé, že k postúpeniu pohľadávky z postupcu na žalobkyňu malo dôjsť na základe zmluvy uzatvorenej dňa XX.XX. XXXX, t. j. pred tým, ako nastala splatnosť celého úveru. Vzhľadom na to v predmetnom prípade neboli splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ, konkrétne podmienka upravená pod jeho písm. b/ a z tohto dôvodu tak na žalobkyňu nemohli byť platne postúpené práva vyplývajúce z uzatvorenej Zmluvy o G. spotrebiteľskom úvere reg. č. XXXXXXXXXXXX K. XX.XX.XXXX medzi právnym predchodcom žalobkyne (G., J.) a žalovanou, v dôsledku čoho je správny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v predmetnom konaní. Vecnú správnosť tohto záveru potvrdzuje aj aktuálna súdna prax, v rámci ktorej odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 32CoCsp/6/2023 z 28. 05. 2024, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 13CoCsp/4/2024 z 27. 03. 2024, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16CoCsp/10/2023 z 12. 03. 2024, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6CoCsp/5/2023 z 15. 06. 2023.

39. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne pre neplatné postúpenie pohľadávky z dôvodu, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti v danej veci nedošlo, nakoľko právny predchodca žalobkyne konal v rozpore so zákonnými podmienkami, a tento záver si z vyššie uvedených dôvodov osvojil aj odvolací súd z dôvodov rozvedených v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku, nebolo už pre rozhodnutie vo veci relevantné ďalej sa zaoberať ostatnými námietkami odvolateľky.

40. Z už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov totiž vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR sp.zn. II. ÚS 251/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobkyne v tomto smere, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

41. Vecne správnemu výroku súdu prvej inštancie ohľadne merita veci zodpovedá aj vecne správny výrok II. napadnutého rozsudku o náhrade trov konania, keď vychádzajúc z § 255 ods. 1 CSP a aplikujúc zásadu hospodárnosti konania žalovanej nebola voči žalobkyňi priznaná náhrada trov konania, pretože jej v konaní žiadne trovy konania nevznikli (a zo spisu jej ani nevyplývajú) a žalobkyňa ako neúspešná strana nemala právo na náhradu trov konania.

42. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (výrok I. tohto rozsudku).

43. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods.1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc zo záveru, že v odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná. Z obsahu spisu však súčasne nevyplýva, že by žalovanej v odvolacom konaní vznikli trovy odvolacieho konania a náhradu trov odvolacieho konania si v podaní zo dňa 27.06.2025 neuplatnila. Odvolací súd tak obdobne ako súd prvej inštancie zastáva názor, že rozhodovanie postupom najskôr podľa ust. § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo nielen zjavne nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu (čl. 17 Základných princípov CSP). Preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II. tohto rozsudku).

44. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).